

Z V O N

148 Main St. New Rochelle, N.Y. 10802.
P.O.Box 639 - Tel.: (914) 636-4225.

S V A T Ý M A R T I N 11. listopadu

Když jednou viděl čerstvě ostříhanou ovci sv. Martin, biskup z Toursu, prohlásil: "Tahle ovečka splnila evangelijní přikázání. Měla dvě tuniky a dala jednu tomu, kdo nemá žádnou. Tak to dělejte i vy."

Tímto přikázáním se však řídil také sám, když jednou, ještě jako mladý voják jízdní císařské gardy, potkal ubožáka, který se třásl zimou. Protože neměl u sebe dva pláště, rozřízl mečem ten, který měl na ramenu a polovinu daroval chudákovi. Ve snu pak spatřil Krista, zahaleného do půlky svého pláště, jak se na něj uznale usmívá.

Příběh proslavil sv. Martina na celém světě a stal se jeho symbolickým gestem. Neomezil se však jen na tento čin. Jeho životní příběh byl mnohem delší a složitější a co udělal, neznáme jen z legend, nýbrž z historických pramenů.

Martin se narodil v římské provincii Panonii, dnešním Maďarsku. Je velmi pravděpodobné, že jeho otec byl vojenským tribunem a pak byl přeložen do posádky v Pavii, kde Martin strávil své dětství. Později se dal naverbovat do císařské gardy a právě v tomto údobí jeho života se udál, poblíže Amiensu, příběh s rozpůleným pláštěm.

Martin byl sice římský voják, ale také křesťan. Měl ke svým službám otrocka, ale sám mu čistil boty a jedal s ním jako s bratrem. To je snad ještě výmluvnější než příhoda s pláštěm, poněvadž z toho jasně vyplývá, jací byli křesťané v oné době.

Po skončení vojenské služby přijal nižší svěcení a stal se exorcistou. Vrátil se pak do Panonie a obrátil tam na křesťanskou víru i svoji matku. Pak opět odcestoval do Itálie a byl vypovězen z Milána, kde ostře vystupoval proti ariánům. Uchýlil se do Ligurie, ale nakonec se rozhodl k návratu do Poitiers ve Francii, kde vstoupil do slavného kláštera v Ligugé, aby se mohl věnovat rozjímavému životu.

Když v městě Tours zemřel biskup, občané si vzpoměli na Martina a poslali pro něho pod záminkou, aby přišel uzdravit nemocného. Místo nemocného však našel diecési, která měla zapotřebí jeho péče. Roku 370 byl vysvěcen na biskupa v Toursu. O sv. Martinovi se mohlo říci, že byl vojákem z rodinné tradice, biskupem z povinnosti a mnichem z vlastního rozhodnutí.

Zvolil si, pravda, ŕeholní život, ale povinnosť ho povolala na biskupskou katedru. A jako biskup zahájil velké dílo obrácení tehdejších Gallů na křesťanství. Staral se též o veškeré obyvatelstvo ve Francii, snažil se usmířit ariány s pravověrnými křesťany a vždy se opřel světské vládní moci když se chtěla vměšovat do církevních otázek.

Byl obdivuhodným bojovníkem, neúnavným misionářem a opravdu velikým biskupem, který vždy pomáhal potřebným a pronásledovaným. Šlechta jím pohrdala, hlupáci se mu vysmívali a ani někteří kněží ho neměli v lásce, protože se jim zdálo, že od nich příliš mnoho vyžaduje. Přesto však řídil svou diecési 27 let, navzdory častým sporům a pronásledování.

Když ho jeden z jeho kněží, jménem Britius, křivě obžaloval, prohlásil klidně: "Kristus snesl i Jidáše. Proč bych já neměl strpět Britia?" A když už ho vyčerpáním síly opouštěly a onemocněl, modlil se: "Pane, jestli mě ještě tvůj lid potřebuje, budu rád trpět. Jestli ne, nech mě zemřít." V r. 397, v Candes, jakmile pocítil, že smrt se blíží, místo na lůžko ulehl na popel, oblékl žíněné roucho kajícníků a odmítl pokrývku se slovy: "Křesťan nemá umírat jinak než takto."

Pověst o jeho svatosti dosáhla obrovských rozměrů, hlavně ve Francii, kde ho vzývali jako prvního patrona své země. Zdálo se, že byl přímo legendární postavou. Ve skutečnosti však skoro všechno, co se o něm říkalo, bylo pravda. Jeho životní příběh byl obdivuhodným, mnoha obtížemi a námahami protkaným příběhem jednoho z největších biskupů všech dob.

(V JEDNOM SPOLEČENSTVÍ - Řím 1980)

* * *

A keby si mohol voliť, mal by si si vrúcnejšie želať, aby si mohol pre Krista trpieť, než aby si bol osviežovaný mnohými útechami, lebo tak by si bol podobnejší Kristu, a viac by si sa podobal všetkým svätým.

Lebo naša zásluha a náš pokrok v dobrom nezáleží v hojných príjemnostiach a potechách,

ale skôr v tom, aby sme vedeli znášať veľké ťažkosti a trápenia.

Veď keby bolo pre spásu ľudstva niečo lepšieho a užitočnejšieho ako trpieť Kristus by nám to bol slovom a príkladom zaiste ukázal.

Ale takto aj učeníkov, čo chodili s ním, aj všetkým, že ho chcú nasledovať zjavne povzbudzuje znášať kríž, keď hovorí: "Kto chce íst za mnou, nech sa zaprie a vezme svoj kríz a nech ma nasleduje (Mat 16: 24; Luk 9: 23).

(NASLEDOVANIE KRISTA)

* * *

VŠETCI SME BRATIA • JSME JEDNA RODINA • VŠICHNI JSME BRATŘI

SVÁTOSTI

* Jaké místo mají svátosti v životě církve?

Každá svátost má své nezbytné místo v životě církve. Křest, biřmování, manželství a svěcení kněžstva dávají v církvi, v tajemném těle Kristově, určitý úkol. Křest z nás činí údy tajemného těla, dává všeobecnou účast na Kristově kněžství. Biřmování nás činí dospělými a odpovědnými katolíky a zvětšuje naši všeobecnou účast na Kristově kněžství. Svěcení kněžstva dává kněžskou moc a zaručuje pokračování církve. Manželství činí muže a ženu jedno a umožňuje růst Kristova tajemného těla: dává úkol založit novou rodinu a poskytuje milosti, které uschopňují rodiče vést nejmladší údy Kristova těla.

Svátost nemocných nás připravuje pro vstup do řad vítězné církve v nebesích. Dvě další svátosti jsou nám stále k dispozici, aby bylo postaráno pro naše duchovní potřeby: svátost pokání, zpověď, v níž se nám odpouštějí hříchy a dostáváme sílu odolávat pokušením; svátost oltářní živí naši duši a rozmnožuje naši lásku k Bohu a k bližnímu.

* Jaké jiné účinky působí svátosti?

Tři svátosti: křest, biřmování a svěcení kněžstva, vtiskují do duše nesmazatelné znamení. Toto znamení je jakoby odznak, že jsme členy Kristova tajemného těla, je to účast na jeho věčném kněžství, jímž kněz je zasvěcen bohoslužbě. Tyto svátosti mohou být přijaty v životě jen jedenkrát.

* * *

Biřmování, svátost oltářní, svátost nemocných, svěcení kněžstva a manželství jsou "svátosti živých"; musíme totiž být v milosti posvěcující, abychom je přijali dovoleně. Kdo vědomě přijímá některou z těchto svátostí ve stavu těžkého hříchu, dopouští se tím nového těžkého hříchu svatokrádeže.

* * *

Křesťané se neliší od ostatních lidí ani svou vlastí, ani jazykem či oděvem, nebydlí ve svých vlastních městech, nemluví zvláštním nářečím, v jejich způsobu života není nic neobvyklého... Přizpůsobují se místním zvykům v oblékání, jídle, celém životě, ale současně se na nich též protikladně a mimořádně projevují zákony jejich duchovní republiky... Milují všechny lidi ale všichni je pronásledují... Jedním slovem: čím je duše tělu, tím křesťané jsou světu... Jsou jako vězni v žaláři světa, ale přesto jsou to právě oni, kteří svět udržují."

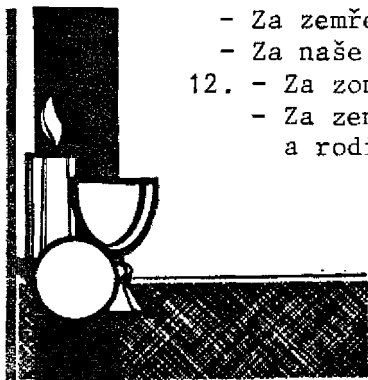
(Epistola ad Diognetum)

* * *

PODPORUJME NAŠE PODNIKY • NAŠE OBCHODNÍKY • NAŠE ŽIVNOSTNÍKY

Ú M Y S L Y N A M Š Ě S V .

1. - Za zemřelou Svatavu Dostálovu - úmysl jejího manžela a dcer
 - Za zemř. Frant. Ryzáka a manželku - pí. J. Pavlicová a rod. Smrčkova
 - Za zemřelého manžela Otakara - paní Mary Cerichová
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
2. - Za zemřelého manžela, rodiče a sestru - paní Helena Stachová
 - Za zemř. rodiče Josefa a Apolonii a manželku Marii - pan Martin Duda
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
3. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání, a na úmysly paní Anny Trlicové
 - Za zemřelé rodiče a sourozence - paní Mary Cerichová
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
4. - Za zemřelou Anežku Trachtulcovu - rodina Tomečkova
 - Za zemřelou Josephine Krsičkovu - paní Mary Cerichová
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
5. - Za živou a zemřelou rodinu Hálkovu z obou stran - rodina Hálkova
 - Za zemřelého Ladislava Kuzmu - paní Irma Doskočilová s rodinou
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
6. - Za zemřelé manžely Paškovy - paní Marie Vaňková
 - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
7. - Za zemřelé manžely Paškovy - rodina Daňkova
 - Za zemřelé bratry a manželku Marii - pan Martin Duda
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
8. - Za zemřelou Annu Paulusovu - rodina Jelínkova
 - Za zemřelého Jana Pojetu - manželé Malíkovi
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
9. - Za zemřelého Cyrila Slobodu - jeho manželka a synové
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
10. - Za zemřelou Annu Hálkovu - paní Pauline Slobodová
 - Za zemřelého Jana Pojetu - jeho křestníci
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
11. - Za zemřelého Martina Šobka, manželku a syna - paní Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
 - Za zemřelého Karla Pékárka a manželku - paní Marie Vaňková
 - Za naše drahé zesnulé dle obdržných úmyslů
12. - Za zemřelého Vincenta Kolara - paní Jolana Pagáčová
 - Za zemřelého bratra Jana Pojetu - paní Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
12. - Za zemř. Marii Svatošovu - rodina Dostálova
13. - Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
 - Za zemřelou Františku Konyn a manžela - pí. Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
 - Za zemřelých členov rodín Uhrínovej, Neuschelovej a Kovačikovej - rodina Kovačikova

14. - Za živou a zemřelou rodinu Paličkovu z obou stran - manželé Paličkovi
 - Za zemř. manžela a celou rodinu - paní J. Šteková
 - Za zemřelé manžely Paškovy - Krajanská rodina
15. - Za zemřelou Marii Sečkovu ve výročí jejího odchodu
 - Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
 - Za živou a zemřelou rodinu Kočíkovu z obou stran - manželé Kočíkovi
16. - Za živé a zemřelé čl ny rodin Daňkovy a Kadlčkovy - manželé Daňkovi
17. - Za zemř. Jana Gajdošíka a manželku - pí.J.Pavlicová a rod. Smrčkova
 - Za zemř. manžela, rodiče a celou rodinu - paní Josefa Molnarová
 - Za zemřelou Svatavu Dostálovu - rodina Krupkova
18. - Za zemřelého tatínka Jozefa Škrkoně - manželé Joan a John Škrkoňovi
 - Za zemř. Leopolda a Barboru Slívovy - rod. Slívova zdejší i z vlasti
 - Za zemřelou Svatavu Dostálovu - paní Ida Spišková a syn
19. - Za zemřelou Anežku Trachtulcovu - Československý Klub Manhasset
 - Za zemřelé manžely Paškovy - manželé Krátcí
20. - Za zemřelého Vladimíra Pošustu - jeho manželka a děti s rodinami
 - Za zemřelé manžely Antonína a Annu Paškovy - Krajanská rodina
21. - Za zemřelou Svatavu Dostálovu - manželé Krátcí
22. - Za zemřelé rodiče, sourozence, příbuzné a dobrodince
23. - Za živí a zomrelú rodinu Mosných z oboch strán - manželia Mosný
24. - Za zemř. rodiče F. a F. Jurčovy a bratra Vojtěcha - děti s rodinami
25. - Za zemřelou Anežku Trachtulcovu - Československý Klub Manhasset
26. - Za zemřelou Libuši Márovu - její manžel s rodinou
27. - Na poděkování Pánu Bohu rodiny Žáček, McMillan, Jurča a Schroeder
28. - Za zemřelé manžely Paškovy - Krajanská rodina
29. - Za zemřelou Anežku Trachtulcovu - Československý Klub Manhasset
30. - Za živé a zemřelé rodiny Jelínkovy z obou stran - rodina Jelínkova

ZEMŘELI: Paní Pavlicové bratr Jan Pojeta a panu Dr. Dostálovi manželka Svatava a sestra Marie Svatošová. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **ABYS NÁM ŠTASTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

• **MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ** •

KŘTEM SVATÝM do církve Boží byla přijata Erika Květa Hošková. **ABYS V NÁS MILOST KŘTU SVATÉHO ROZMNOŽIL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

9. novembra tradiční **MARTINSKÉ POSVICENÍ**

Dr. Ján Beharka a pan Josef Mach se dožívají DEVADESÁTKY a pan František Okénka OSMDESÁTKY. Z plna srdce jim blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujem dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl, Boží ochranu a hojné požehnaní.

V sobotu 1. listopadu, na svátek Všech svatých a v předvečer svátku Všech věrných zemřelých (Dušiček) o půl osmé hodině večer bude sloužena v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii mše svatá za naše drahé zemřelé dle obdržených úmyslů. Můžete-li, přijďte!

SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou neděli v 10 hodin ráno u sv. Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave. a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY každou neděli v 10:15 hod. ráno u Panny Marie Karmelské v Astorii v DOLNÍM KOSTELE. Příležitost ke sv. zpovědi od 9:15 do 9:45 v divadelním sále naproti kostelu, kde je po bohoslužbách SPOLEČNÁ SNÍDANĚ a zkouška pěveckého sboru "Velehrad".

Kdekoľvek ľudské srdce premáha egoizmus, násilie a nenávisť, a skláňa sa s láskou nad tými, čo potrebujú pomoc, Kristus aj dnes vstáva z mŕtvych.

Kdekoľvek sa prejaví úprimná vôľa pričiniť sa o pokoj účinným zaangažovaním sa za spravodlivosť, tam smrť ustupuje a víťazí Kristov život.

Kdekoľvek zomiera človek, ktorý žil vo viere, v láske a utrpení, tam Kristovo zmŕtvychvstanie slávi definitívne víťazstvo.

Posledným slovom Boha nad ľudským osudom nie je smrť, ale život. Nie je zúfalstvo, ale nádej. A k tejto nádeji volá Cirkev všetkých ľudí. Všetkým ľuďom ohlasuje neuveriteľné, ale pravdivé posolstvo: Ježiš Kristus vstal z mŕtvych: nechže s ním vstane z mŕtvych celý svet. Aleluja!

(Ján Pavol II.)

Strom, pod ktorý jsme utíkali, na nás padl. Je to kříž.
A jestliže ho neobejmeme dobrovolně, budeme naň přibiti....

(Jan Zahradníček)

Bůh je mé světlo

D O N B O S K O

Dostal od Boha veľkú vychovávateľskú hrivnu. Ale i svojím bystrým pozorovaním a vnímavosťou nadobúdala vždy nové a nové skúsenosti. Z rodičovského domku si priniesol do života ideál rodinného života a ovládanie duší dobrotou, čo sa stalo jeho životnou zásadou. V Castelnouve a Chieri si zaumienil, že bude nielen dobrým kňazom, ale i blízkym mládeži. Jej sa zasvätil a bude si všímať aj jej vrtochy. Už vtedy si hovorieval, že vychovávateľ musí prežívať celý život svojich žiakov. Neskôršie vďaka sa učil i od iných a všímal si prácu a skúsenosti svojich predchodcov vo vychovávateľstve. Keď mal zostaviť stanovy a domáci poriadok svojich ústavov, uvažoval dlho, študoval tú vec do hĺbky a poradil sa aj s druhými. Sám ponavštevoval prekvitajúce rehoľné a výchovné ústavy, aby sa presvedčil o ich vnútornom živote a rozličných spôsoboch výchovy. Študoval spisy sv. Františka Saleského, Fenelona, Dupanloupa, v ktorých títo veľkí vodcovia duší uložili jadro svojej náuky.

Je isté, že ani Don Bosko nebol neomylný. Kým sa stal majstrom výchovy, i on sa kde-tu mylil a nevedel si rady. Ale chcel sa učiť a učil sa i zo svojich neúspechov a chýb. Preto svojím žiakom vždy radieval, aby si svoje neúspechy, nerozvážne kúsky a chyby zapisovali do zošitov. A on sám bol prvý, čo sa podľa toho riadil.

Napokon, ako nás na to upozorňujú i jeho životopisci, všímal si aj dobu v ktorej žil. Bola to doba prepriatej slobody, ktorá odmietala každý absolutizmus, každú nútenosť a hľadala si získať rozum i srdce človeka. Touto cestou viedol i on svoju výchovu. Nie násilím. Ale cez srdce a rozum, dobrovoľnou sebaobetou a sebazapieraním. Vedel sa teda znamenite prispôsobiť zmýšľaniu svojich vrstovníkov.

Za pevný, hoci aj nie vždy dostatočný základ všetkej kresťanskej výchovy pokladal stály, rozumný dozor.

- Salezián - hovorieval - svojím ustavičným dozorom a hlavne svojou pozorovateľnosťou takrečeno znemožňuje deťom poklesky. Musí stále žiť so svojimi žiakmi. Pod akým titulom? Ako predstavený? Ako špehún? Nie, ale ako otec, ktorý nenechá nikdy svoje deti osamote, kým nie je ich sloboda zabezpečená výchovou.

Túto svoju metodu, tento svoj systém volal Don Bosko systémom preventívnym, predchádzajúcim, ochranným, na rozdiel os systému represívneho, trestajúceho, ktorý sa uspokojuje tým, že spáchané priestupky a chyby ubíja, tresce. Preventívny systém ničí zlo v jeho počiatkoch, odstraňuje príležitosť k zlému a zabíja chybu prv, ako by sa bola mohla zrodiť. Je to vlastne ten istý systém, aký dnes uplatňuje moderná lekárska veda vo svojom odbore. Hľadá radšej udržať a upevniť zdravie človeka ako trápiť sa s jeho chorobami. Chorobe treba vyhnúť ochrannými prostriedkami, dobrou životou správou.

Represívny systém hovorí chovancovi:

- Buď disciplinovaný, pokojný, zachovávaj poriadok, lebo ak nie, vieš, čo ťa čaká.

Preventívny systém však hovorí:

- Pozor! Tu je nebezpečenstvo! Buď pevný! Premáhaj prekážky! A ak to bude veľmi ťažké, spoľahni sa na moju pomoc. Tu som, ja ti pomôžem.

Represívny systém buduje na úcte a strachu, preventívny systém na láske. Pri prvom ostáva predstavený v akejsi vzdialenosti, vo velebnom ústraní, z ktorého vystupuje len vtedy, keď má karhať. Učitelia a žiaci sú tu ako dve rovnobežné koľajnice, ktoré síce bežia popri sebe, ale vždy si zachovávajú medzi sebou istú diaľku, nikdy sa neschádzajú. - Pri druhom systéme zostupuje predstavený zo svojej posvätnej výšky a ide medzi svojich chovancov bez obavy, že by tým utrpela jeho vážnosť, autorita. Odstráni všetky barikády a múry, čo by mohli stáť medzi ním a chovancami, a chce im byť všetkým vo všetkom. Chce byť najlepším z nich, aby sa mohli spravovať podľa jeho života, príkladu a spôsobov.

Pri represívnom systéme ovláda predstavený svojich zverencov chladom, prísny pohľadom, zdržanlivosťou, odmeranosťou a činnosťou, ako sa povie - len tak zďaleka. Jeho práca je takto veľmi zjednodušená. Má zabezpečený pokoj a pohodlie. Pri preventívnom systéme je učiteľ ustavične so žiakmi. Zvrchovanosť nad nimi môže si udržať iba svojou duševnou nadvládou: šlachetnosťou, svätosťou, spravodlivosťou a dobrotou.

Tento systém teda žiada, aby sa vychovávateľ dával svojim chovancom vždy celý, celučký. Je to, pravda, veľká a stála obeť. Aby si ju Don Boskovi synovia obľúbili, poukazoval stále na jej štyri prednosti: žiaci budú po celý život lipnúť k svojmu učiteľovi; pod ich dozorom sa nikto nestane horším; náказа hriechnosti nevnikne do domu; a konečne, keď si získame srdce žiaka, vnikneme i do najtajnejších kútov jeho duše, ovládneme ho, ako len my sami chceme, a budeme ho mŕť formovať.

(Alberti - Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

* * *

VÍRA TO JE VĚDOMÍ BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

Josef Lada: D Ě T Ě M

Z. LADA

U tikej, káčo, utikej,
honi ťe kocour velikej!
káča utiká čo môže,
kocour ji chytiť nemůže.

